

[Arentoft]

Det var kun justeringer, så det kan der ikke være tale om at der er noget odiøst i.

Desværre har jeg en mistanke om, at statsministeren afskyr alt, hvad der har med fremskridtspartiet at gøre, og der er desværre nok en del, der ikke har fattet filosofien i fremskridtspartiets redningsplan. Fremskridtspartiet mener, at den politik, der hidtil er ført med opkrævning af mere og mere i skatter og afgifter, som så via en skov af offentlige kontorer og en dyr administration deles ud igen, kun har kunnet lade sig gøre ved hjælp af en større låntagning med større og større arbejdsløshed og gældsætning til følge. Og så nævner Jyllands-Posten oven i købet i dag, at udlandslån nu bliver dyrere. Jeg er helt sikker på, at hvis statsministeren eventuelt fortsætter, vil han benytte det som en undskyldning, ligesom han gennem flere år har benyttet oliepriserne som en undskyldning for, at det gik så dårligt.

Fremskridtspartiet vil den modsatte vej. Vil vil sætte de offentlige udgifter ned ved besparelser og gå væk fra en del af gratisprincippet, der jo er blændværk. Derved kan der banes vej for klækkelige skattelettelser med reallønssstigninger til følge, og det vil jeg gerne illustrere med et lille eksempel.

Jeg kan huske, at i 1948 gennemførte man en sparekampagne i forsvaret, og det gjorde man med plakater med forskellige motiver på, men teksten på alle plakater var den samme. Der stod foroven: »Staten betaler, siger du.« Og forned stod der: »Nej, du betaler, siger staten.« Det giver fremskridtspartiets politik i en nøddeskal.

Faktisk kan man med vores politik i forbindelse med skattelettelser nedsætte bruttolønningerne og alligevel give lønmodtagerne mere i lønpen, og det koster ikke erhvervs livet én krone, tværtimod. Erhvervs livet kan, når lønomkostningerne går ned, sætte varepriserne ned, og det forøger vores konkurrenceevne over for udlandet. Det skaber mulighed for større eksport og indenlandsk forbrug, og det vil skabe flere arbejdspladser, altså formindske arbejdsløsheden og også valutagælden.

Det kalder jeg en plan, hr. statsminister, og den tror jeg de fleste mennesker i dette land kan forstå. Derfor er det urigtigt af statsministeren at sige, at der ikke er andre partier, der har en plan. Det har socialdemokratiet ikke patent på.

Gert Petersen (SF):

Baggrunden for denne debat er en arbejdsløshed, som nu opgøres til at være af størrelsesordenen 270.000, og man må imødesee, alt andet lige, en stigning til 300.000–400.000 i de kommende år. Det er den faktiske baggrund for denne debat. Jeg synes ikke, det har præget indlæggene voldsomt meget, men det er en helt afgørende kendsgerning i vores samfund.

Når vi har haft de økonomisk-politiske debatter herinde, har vi hørt forslagene fra højre side i salen, som er gået ud på en voldsom nedskæring af de offentlige udgifter, og det vil igen sige en undergravelse af solidaritetsbegrebet i vores samfund. De er gået ud på voldsomme angreb på dagpengesystemet, krav om en nedskæring af arbejdsløshedsdagpengene, sygedagpengene osv. ud fra den betragtning, at hvis man pisker folk tilstrækkelig meget, vil de i desperation arbejde for hvad som helst og for så lidt overhovedet, som arbejdsgiverne byder dem.

Regeringen har i de forløbne to år flirtet med borgerlige partier som centrum-demokraterne, det radikale venstre og kristeligt folkeparti. Jeg kan berolige hr. Waldorff med, at jeg skærer dem over én kam. Jeg er lige ved at skære VSerne med, når jeg hører, hvor liberalistiske de er blevet indstillet i deres økonomiske opfattelse. Men man har altså fra regeringens side flirtet med disse tre, skal vi sige midterborgerlige partier, som har kanaliseret højresynspunkterne ind i socialdemokratiets politik – desværre har det vist ikke altid været særlig vanskeligt – og det har resulteret i, at man startede i december 1979 med at angribe dyrtidsreguleringen. Man fortsatte i maj 1980 med at forhøje moms. Man førte en politik, som undergravede den indenlandske købekraft og nødvendigvis måtte føre til øget arbejdsløshed. Det er gjort op temmelig pålideligt, at denne politik har medført i hvert fald tab af 50.000–60.000 arbejdspladser, et tab, som ellers ikke ville være sket, og det hænger sammen med, at man i dette samarbejde har prioriteret det såkaldte hensyn til betalingsbalancen højere end hensynet til bekæmpelsen af arbejdsløsheden. Det hænger igen sammen med de budskaber, der er udgået fra EF. Om det nu er en kommando eller en henstilling, skal jeg ikke blande mig i, men